

Pæleværk. Heller ikke føler jeg mig sikker paa, at den foreslaaede Løsning med Hensyn til dette Værk vil være tilfredsstillende, thi den svarer ikke til Vandbygningsvæsenets egne Erfaringer fra Molebygningen paa Vestkysten. Molerne ved Bovbjerg Nord efter bygges ikke som en Pælerække, selv ikke med nok saa svære Pæle, de bygges paa anden Maade. Saa vidt jeg kan forstaa, har Kommissionen ment, at det var klogt ikke alt for bestemt at fastslaa, hvorledes hele denne Side af Spørgsmaalet skulde løses, og det anser jeg fra et teknisk Synspunkt for overmaade forstandigt, thi naar man først har bygget det, der her er foreslaaet, og saa forsøgsvis har lavet en saadan Lededæmning, vil man rimeligvis efter nogle Aars Forløb have en hel Del mere Klarhed over, hvilke Penge der yderligere skal anvendes derovre. Det staar nemlig som fuldstændig klart for mig, at med disse 2 Mill. Kr. er vi ikke færdige. Jeg kunde da tænke mig, at Vandbygningsvæsenet ved nærmere Overvejelse vilde foretrække, hvad ogsaa allerede er antydnet af Vandbygningsdirektøren, ikke at nøjes med een Lededæmning, men straks bygge to, en paa den nordre Side og en paa den søndre. Og hvis man ikke vil det, stiller jeg i Tvivl, om det ikke er klogere at anlægge en paa den nordre Side og undlade den paa søndre Side. Hvis man vilde bygge en Mole som ved Vorupør — for saa vidt Bundforholdene overhovedet tillader at bygge en saadan; her er der jo Sand, ved Vorupør er der, saa vidt jeg ved, Lerbund —, vilde den nok kunne spærre ganske væsentligt for Sandvandringsen og hjælpe til at sikre, at Udløbet holdets aabent.

Den foregaaende ærede Taler (Eduard Larsen) har omtalt den Kritik, der er fremsat i „Ingeniøren“ af Docent Munch-Petersen, og hvori denne hævder, at det vil være nødvendigt at bygge to Moler i nogen Afstand, som da kunde danne Basis for en Forhavn. Der er dertil at sige, at hvis man beslutter sig dertil, beslutter man sig til noget, der, inden det er færdigt, allermindst vil have kostet 10—12 Mill. Kr., og det vil der vel ikke være megen Tilbøjelighed i alt Fald til at binde sig til. Derfor kunde jeg ogsaa tænke mig, at hvis man ikke netop sætter sig det

Maal, som Docent Munch-Petersen har sat sig i den nævnte Artikel: at bane Vejen for en Vestkysthavn, noget, som ikke umiddelbart ligger for, vilde det være klogere at gaa forsigtigt frem og vinde Erfaring. Og det tror jeg meget vel kan gøres ved Hjælp af to Molebygninger, om end maaske disse skal være noget stærkere og noget dyrere end den enkelte, som der her er tænkt paa. Men det staar for mig som givet, at hvis man ikke gør dette nu, vil det hurtigt vise sig, at man vil være nødt til alligevel at gøre det, fordi man vil faa en Tilsanding i Udløbet og en Standsning af Afløbet fra Fjorden, som gør den hele Foranstaltning mindre virksomhedsfuld, og som blandt andet ogsaa ganske vil hemme Brugen af det nye Anlæg for Skibsfart og Fiskeri.

Jeg skal ikke fordybe mig mere i dette Spørgsmaal, idet jeg tror hermed kortelig at have sagt, hvad der paa nærværende Stadium muligvis kan have Interesse for det høje Ting. Hele Hvide Sande-Affæren minder i sin Form om den Maade, hvorpaa moderne Forfattere offentliggør deres Romaner. Der kommer et Bind om Aaret, og man glæder sig eller glæder sig ikke til det næste. Vi staar nu her foran et Bind, og jeg antager, at vi vil læse Romanen, bevilge Pengene, men saa tror jeg ogsaa, at Rigsdagen gør klogt i at forbedre sig paa, at dette ikke vil blive det sidste Bind. Det skulde ikke undre mig, om hverken denne Generation eller den næste bliver færdig med de Beløb, der vil være at anvende paa Vestkysten. Dette er ikke sagt ud fra anden Opfattelse end, at her er Naturforholdene langt stærkere end Menneskene. Det er saa overordenlig vanskelige Naturforhold, vi her har med at gøre, at vi ikke kan vente, saaledes som det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge) tænkte sig, at nogen Sagkundskab kan sige: Her har I et færdigt Forslag, det garanterer vi for; naar det er gennemført, vil der aldrig komme nogen Vanskelighed mere. Vanskelighederne er ganske overordentlige store, og det er kun ved at gaa trinvis frem og ved at vinde fuldkomment tilstrækkelige Erfaringer, at man i Tidens Løb vil kunne løse denne Opgave. Jeg betragter det, som her er foreslaaet, som et forstandigt Skridt, et væsentligt Skridt, som man ikke bør